

F. t. l. vedr. forbrugeraftaler.

fastlagt. Her må aftalen betegnes som køb af et bogværk under udgivelse, og det er forudsat, at disse tilfælde skal henføres under stk. 1. Sondringen mellem de forskellige former for løbende bogudgivelser er uden betydning i relation til fortrydelsesretten, da alle typer af løbende bogudgivelser er omfattet heraf. Den har imidlertid betydning i en anden henseende, idet der i § 14 om ret til opsigelse af visse langvarige kontrakter henvises til § 5, stk. 2.

Til stk. 3.

Inden for aftaler om køb af vare, jfr. stk. 1, er der i stk. 3 gjort nogle undtagelser.

Nr. 1 vedrører tilfælde, hvor varen skal fremstilles eller tilpasses efter køberens individuelle behov. I disse tilfælde måtte fortrydelsesfristen — i modstrid med princippet i § 6, stk. 2 — under alle omstændigheder regnes fra dagen for mødet, og en fortrydelsesret ville i så fald indebære, at sælgeren ville betinge sig ikke at skulle påbegynde fremstillingen eller tilpasningen før fortrydelsesfristens udløb, hvilket efter omstændighederne ville være i modstrid med forbrugerens interesser. Hertil kommer, at der er grund til at formode, at en aftale er tilstrækkelig overvejet fra forbrugerens side, når han først har anmodet om måltagning m. v.

Ligestillet hermed må efter omstændighederne anses tilfælde, hvor et køb er kombineret med en aftale om at udføre en tjenesteydelse vedrørende det købte, f. eks. om at installere et oliefyr.

I nr. 2 og 3 foreslås, at køb af varer, som i henhold til næringsloven lovligt kan sælges ved omførsel eller på torve, markeder og dyrskuer, holdes uden for bestemmelserne om fortrydelsesret. Baggrunden herfor er, at der i disse tilfælde, når der er tale om forbruger køb, sædvanligvis er tale om småhandler vedrørende varer, som ikke egner sig til tilbagelevering (naturalprodukter). Det forekommer ikke betænkeligt, at varer, som lovligt kan sælges ved omførsel, herefter undtages såvel fra forbudet mod uanmodet henvendelse som fra fortrydelsesretten.

I nr. 4 gøres der undtagelse for køb på købestævner og udstillinger, såfremt aftalen opfyldes fra begge sider straks ved aftalens indgåelse. Der vil i disse tilfælde ikke sjældent være tale om køb fra udenlandske erhvervsdrivende uden fast forretningssted i Danmark, hvilket ville kunne medføre betydelige praktiske vanskeligheder for begge parter i tilfælde, hvor forbrugeren ønskede at gøre fortrydelsesretten gældende. Samtidig vil der i reglen være tale om køb til mindre beløb. Kreditkøb samt køb, hvor salgsgenstanden først skal leveres senere, vil derimod være omfattet af fortrydelsesretten.

Betaling med check må anses for kontant betaling.

Endelig gøres der i nr. 5 undtagelse for køb på auktion, idet fortrydelsesret næppe er forenelig med denne særlige salgsform.

Til § 6.

§ 6 vedrører fristen for udøvelse af fortrydelsesretten.

I overensstemmelse med den svenske lov foreslås en frist på en uge. Efter den norske lov er fristen 10 dage, hvilket også er foreslået af Forbrugerkommissionen for så vidt angår postordresalg. Når justitsministeriet har foretrukket en frist på en uge, skyldes dette navnlig, at denne frist er væsentlig lettere at regne med.

Af større betydning end fristens længde er formentlig, fra hvilket tidspunkt fristen skal regnes. Efter den norske og svenske lov regnes fristen altid fra dagen for mødet med den erhvervsdrivende eller dennes repræsentant. Heri ligger, at den erhvervsdrivende ved køb altid kan betinge sig først at levere varen, når fortrydelsesfristen er udløbet, og ved andre aftaler (abonnementskontrakter m. v) først at påbegynde opfyldelsen efter dette tidspunkt.

For købs vedkommende er der imidlertid også den mulighed først at regne fristen fra dagen for overgivelsen af varen til køberen. For forbrugerne ville der være væsentlige fordele forbundet med en sådan regel. Det er ved køb indgået uden for fast forretningssted hovedreglen, at varen først leveres senere. Regnes fristen først fra overgivelsen, vil køberen i disse tilfælde altid få lejlighed til at prøve det købte og at undersøge det i ro og mag. Det er endvidere tænkeligt, at forbrugeren undertiden først overvejer købet for alvor, når han modtager varen, hvorfor denne løsning må antages generelt at sikre forbrugerne en udvidet beskyttelse mod „impuls-køb“.

Væsentlige hensyn til sælgeren taler imidlertid imod en generel regel om, at fristen først regnes fra overgivelsen af varen. En sådan regel ville være udtryk for, at sælgeren altid er forpligtet til at levere varen på prøve. Dette ville bl. a. kunne medføre en væsentlig belastning for sælgeren på grund af omkostningerne og besværet ved forsendelse og tilbagetagelse, ny emballering m. v.

Efter en afvejning af disse modstående interesser foreslås i stk. 1 og 2 en kompromisløsning, hvorefter fristen regnes fra dagen for mødet, såfremt køberen senest samtidig med dette har haft lejlighed til at undersøge det købte eller en vare af samme art, medens den, såfremt dette ikke er tilfældet, regnes